DZIENNIK URZĘDOWY
GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ i TURYSTYKI

WARSZAWA, dnia 1 kwietnia 1961 r. Nr 1 Poz. 1-8

TREŚĆ:

1.

UCHWAŁA
PODKOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 28 lutego 1961 r.

w sprawie ramowych wytycznych dla organizacji sportowych w zakresie długofalowego planowania szkolenia i kalendarza sportowego na lata 1962—1964.

W celu dalszego rozszerzenia zasięgu ruchu sportowego i podniesienia jego poziomu, w celu zabezpieczenia warunków dla należytego przygotowania reprezentacji państwowych do udziału w spotkaniach międzynarodowych, kolejnych mistrzostwach Europy i mistrzostwach świata różnych dyscyplin sportu oraz w Igrzyskach Olimpijskich w r. 1964, jak również celem pełnego włączenia się całego ruchu sportowego do organizacji Spartakiad 1000-lecia — Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki postanawia:

1. Zatwierdzić ramowe wytyczne dla organizacji sportowych w zakresie długofalowego planowania szkolenia i kalendarza sportowego na lata 1962—1964, stanowiące załącznik do niniejszej uchwały.

2. Zobowiązać wszystkie organizacje ruchu sportowego do ścisłego przestrzegania wytycznych i wzajemnego współdziałania w ich realizacji, a w szczególności do:
   a) ogólnego przyjęcia zasady długofalowego planowania pracy organizacyjno-szkoleniowej na okresy 4-letnie w oparciu o coroczne kalendarze sportowe, ściśle powiązane z planami i celami szkoleniowymi,
   b) stosowania następujących zasad planowania: w oparciu o plan i kalendarz centralny, ustalony przez związek sportowy danej dyscypliny w porozumieniu z GKKFiT, należy sporządzać plany i kalendarze dla ogniw organizacji sportowych, jak federacje, związki okręgowe i kluby,
   c) szerokiego uwzględnienia w planowaniu szkolenia we wszystkich ogniwach ruchu sportowego zagadnień sportu młodzieżowego,
   d) włączenia się wszystkich ogniw ruchu sportowego do organizacji Spartakiad 1000-lecia, do udzielenia pełnej pomocy szkoleniowej i organizacyjnej dla Komitetów Organizacyjnych Spartakiad wszystkich szczebli oraz ich uświetnienia startem czołowych zespołów i zawodników,
   e) uwzględnienia w planowaniu w szerokim zakresie doszkalania i szkolenia kadry trenersko-instruktorskiej i sędziowskiej, szczególnie kadry pracującej z młodzieżą w celu podniesienia kwalifikacji wychowawczych i pedagogicznych tej kadry,
   f) stosowania zasady dotowania działalności wszystkich ogniw ruchu sportowego w sposób docelowy, przy stałej kontroli wydatków odnośnie ich celowości.

3. Celem zabezpieczenia ciągłości organizacyjnej w realizacji wytycznych zaleca się wszystkim organizacjom ruchu sportowego wprowadzenie w swych statutach od-

powiednich zmian, przedłużających kadencję władz do okresu 4-letniego, przy zasadzie częściowej wymiany członków władz w okresach rocznych lub dwuletnich.

4. Zobowiązuje się Radę Sportu GKKFiT do wprowadzenia do jej planu pracy w r. 1961 szczegółowego przepracowania poszczególnych zagadnień ujętych w wytycznych i przedstawienia ich Prezydium GKKFiT w formie projektów uchwał i wniosków.

Nadzór nad wykonaniem niniejszej uchwały zleca się Departamentowi Sportu GKKFiT.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
Włodzimierz Reczek

RAMOWE WYTYCZNE NA LATA 1962—1964

dla organizacji sportowych w zakresie długofalowego planowania szkolenia i kalendarza sportowego

Okres 15 lat sportu w Polsce Ludowej przyniósł ogromny jego rozwój. Dowodem tego są stale osiągane coraz lepsze wyniki w Mistrzostwach Europy lub świata w wielu dyscyplinach sportu, zwiększająca się ilość nazwisk naszych sportowców w tabelach najlepszych wyników Europy i świata oraz w tabelach rekordzistów świata i Europy. W kraju poważnie wzrosły szeregi kwalifikowanych sportowców, pobito wiele rekordów krajowych. W spotkaniach międzypaństwowych osiągany bilans coraz korzystniejszy dla naszych barw. Ukoronowaniem tego rozwoju był rok 1960 — rok olimpijski. W roku tym na Igrzyskach Olimpijskich w Squaw i w Rzymie reprezentacja naszego kraju uzyskała swój największy sukces w historii polskiego sportu — startując w 16 dyscyplinach sportów letnich i 2-ch zimowych i plasując się na 5-tym miejscu w punktacji ogólnej. W osiągnięciu wysokiego poziomu wyczynu sportowego oraz w poważnym rozszerzeniu zasięgu polskiego sportu w wielu dyscsyplinach — mają swój własny, wielki wkład zarówno PKOl i polskie związki sportowe, jak też. piony, federacje i kluby, dobrze pracujący trenerzy i lekarze, wreszcie ofiarni i pracowici zawodnicy.

Mimo tych niewątpliwych sukcesów, posiadamy jeszcze braki i niedociągnięcia, o których szeroko mówiono na ostatnim Plenum GKKFiT. Do nich w pierwszej mierze należy zaliczyć:

— w wielu dyscyplinach sportu bardzo nieraz wysokiemu poziomowi czołówki nie towarzyszy równomierny rozwój zaplecza, które coraz bardziej odstaje od czołówki,

— brak jest koordynacji i współpracy poszczególnych ogniw ruchu sportowego na odcinku szkolenia i finansowania ruchu sportowego,

— brak jest niemal we wszystkich ogniwach ruchu sportowego planowania długofalowej pracy szkoleniowej,

— niesprecyzowane dotychczas wyraźnie zadań sportu szkolnego i zasad jego współpracy z innymi ogniwami ruchu sportowego,

— niedostateczne jest zainteresowanie organizacji sportowych młodzieżą pozaszkolną — równie liczną jak młodzież ucząca się.

Toteż musimy zdawać sobie w pełni sprawę z faktu, że dla umocnienia zdobytych pozycji i ich dalszego rozszerzenia w przyszłości, że dla stworzenia trwałych podstaw silnej pozycji światowej polskiego sportu i dla usunięcia omawianych braków niezbędne jest spełnianie dwóch podstawowych warunków:

— pełna mobilizacja wszystkich stojących do dyspozycji sił i środków, ścisła koordynacja wysiłków i współpraca wszystkich czynników współdziałających na polu kultury fizycznej i sportu, od PKOl i związków sportowych, poprzez piony i federacje, związki okręgowe i kluby w terenie,

— długofalowe planowanie pracy szkoleniowej, ścisła realizacja założonych planów przez wszystkie ogniwa ruchu sportowego, powszechne przyjęcie zasady, iż wszelkie zamierzenia muszą być podporządkowane celom szkoleniowym, a wśród nich należy zachować priorytet potrzeb reprezentacji państwowej. W szczególności celom szkoleniowym podporządkowany być musi kalendarz sportowy na wszystkich szczeblach.

I. Kalendarz centralny

Opracowywanie kalendarzy sportowych winno przebiegać odgórnie od kalendarza centralnego, stanowiącego podstawę do opracowania kalendarzy terenowych niższych szczebli. Centralny kalendarz w odniesieniu do czołówki (kadra olimpijska i narodowa), bezpośredniego zaplecza (kadra młodzieżowa) i juniorów winien być opracowany przez polskie związki sportowe. Centralny kalendarz sportowy winien być funkcją szkolenia, funkcją budowy formy zawodników i być ustawiony pod kątem przygotowań do kolejnych Mistrzostw Świata, Europy, Igrzysk Olimpijskich.

Doświadczenie ostatnich lat wykazało, że kalendarz sportowy jedynie wówczas w pełni przynosi efekty jako plan szkolenia, jeśli planowany jest przynajmniej w głównych zarysach długofalowo, na okres kilku lat. Toteż poczynając już od roku 1962 należy przejść na planowanie długofalowe, przy czym najsłuszniejszym wydaje się przyjęcie okresu 4-letniego planowania za okres podstawowy — gdyż odpowiada on zarówno okresom kolejnych Igrzysk Olimpijskich oraz Mistrzostw Świata i Europy w najważniejszych dyscyplinach sportu, jak również odpowiada 4-letniemu okresowi akcji spartakiad 1000-lecia, która to akcja ma wszelkie dane, aby stać się w przyszłości stałym systemem i cyklem masowych imprez sportowych w naszym kraju.

Czteroletni okres wreszcie jest wystarczający w podstawowych dyscyplinach sportu na to, aby średnio zaawansowanego juniora można było wyszkolić na pełnowartościowego pod względem ogólnorozwojowym, technicznym i taktycznym zawodnika. To też przy opracowywaniu kalendarzy na lata 1962—1964 polskie związki sportowe winny przyjąć zasadę, że okresem organizacyjno-szkoleniowym jest okres 4-letni, co oznacza, że kalendarz na rok następny winien być logiczną kontynuacją kalendarza z roku poprzedniego. W okresie 4-ch lat należy stosować dla czołówki dwa systemy szkolenia: w latach 1961—1962 — system centralnie kierowanego szkolenia, w latach 1963—64 system centralnego szkolenia.

Kalendarz centralny danej dyscypliny sportu powinien zawierać następujące elementy:

a) imprezy mistrzowskie, spotkania międzynarodowe i międzypaństwowe, Mistrzostwa Europy, świata itp.,

b) obozy szkoleniowe i kondycyjne seniorów, kadry młodzieżowej, juniorów,

c) kursy i konferencje kadry trenersko-instruktorskiej i sędziowskiej.

Kalendarz centralny winien uwzględniać następujące okresy szkolenia:

a) okres szkolenia kondycji ogólnej,
b) okres szkolenia specjalistycznego,
c) okres startowy,
d) okres aktywu wypoczynku na regenerację psychiczną i fizyczną.

Czas trwania poszczególnych okresów należy uzależnić od specyfiki danej dyscypliny sportu jak i poziomu szkolnych, inny dla kadry olimpijskiej, inny dla kadry narodowej, młodzieżowej czy też juniorów. Przy opracowywaniu planów i metod konieczna jest ścisła współpraca szkoleniowców z lekarzami sportowymi. Instytutem Naukowym Kultury Fizycznej i Katedrami Wyższych Uczelni Wychowania Fizycznego w kierunku naukowego opracowywania techniki i metodyki treningu sportowego. Imprezy oraz regulaminy zawodów w dyscyplinach olimpijskich na rok 1962 winny być tak opracowane, aby pozwoliły na rozszerzenie ilościowe i jakościowe czołówki, ze szczególnym zwróceniem uwagi na młodzież mającą perspektywy startu olimpijskiego, a w latach 1963—1964 w ten sposób, aby objęły szkoleniem rozszerzoną czołówkę, z której wyłoniona zostanie ekipa olimpijska. Starsza kadra w latach 1962—64 powinna podtrzymywać swój poziom w ramach pracy związków sportowych, poza kadrą olimpijską. W pozostałych dyscyplinach również należy zwrócić większą uwagę na utalentowaną młodzież, stwarzając jej właściwe warunki szkoleniowe i startowe, poprzez obozy i imprezy uwzględniając specyfikę danej dyscypliny sportu. Obozy, zgrupowania, prace w ośrodkach dla wszystkich dyscyplin sportu, winny odbywać się zgodnie z podstawowym schematem szkoleniowym. Obozy dla czołówki i najbliższe zaplecza należy organizować w pierwszym rzędzie w ośrodku OPO. W tym celu wprowadza się obowiązek ustalenia lokalizacji obozów szkoleniowych czołówki z Departamentem Sportu GKKFiT.

Jednym z podstawowych czynników dla osiągnięcia wysokiego poziomu sportowego jest właściwy system rozgrywek, który winien odpowiadać dla czołówki systemowi rozgrywek Mistrzostw Świata, Europy czy Igrzysk Olimpijskich. W dyscyplinach, w których system rozgrywek mistrzowskich dla czołówki nie da się zastosować analogicznie do systemu rozgrywania Mistrzostw Świata czy Europy lub Igrzysk Olimpijskich (np. w grach zespołowych) — należy stosować system krajowy najbardziej sprzyjający prawidłowemu rozwojowi utalentowanych zawodników i wyłonieniu reprezentacji państwowej.

Zgodnie z uchwałami GKKF z 1959 r. należy dążyć w dalszym ciągu do likwidowania nieuzasadnionych względami szkoleniowymi przerostów w dziedzinie ligowych systemów rogrywek (zwłaszcza w grach zespołowych i niektórych sportach indywidualnych). System ligowy jako z natury rzeczy dość kosztowny, zmuszający kluby do znacznych wydatków na częste i odległe przejazdy, należy stosować jedynie w takim zakresie, w jakim jest on wskazany względami szkoleniowymi, podnoszeniem poziomu danej dyscypliny, tworzeniem naturalnych warunków awansu utalentowanych zawodników do zespołów najwyższej klasy i do reprezentacji państwowej. Wszelkie partykularne ambicje skłaniające działaczy terenowych do dalszego rozszerzania systemów ligowych winny być przez władze związków i GKKFiT zwalczane, aż do uchylania podejmowanych ew. w tej mierze uchwał instancji związków sportowych.

Ten sam system rozgrywek winien być prowadzony co-najmniej przez 4 lata, bowiem jest to najkrótszy okres niezbędny dla możliwości przeanalizowania wyników istniejącego systemu, celem stopniowego ulepszania go, lub całkowitej zamiany na inny. Wszystkie imprezy krajowe i międzynarodowe (jako sprawdziany) powinny się mieścić w okresie startowym, wynikającym z schematu szkolenia, z doborem przeciwników w zależności od poziomu wytrenowania w danym okresie. Imprezy mistrzowskie szczebla centralnego w określonych dyscyplinach sportu winny odbywać się na zasadzie eliminacji — od obowiązkowych mistrzostw klubu poprzez mistrzostwa powiatu, województwa (okręgu) do szczebla centralnego.

Przy planowaniu kalendarza należy uwzględnić politykę Związku na forum Międzynarodowych Organizacji Sportowych, przewidując udział w posiedzeniach władz jak również w kongresach Międzynarodowych Federacji.

II. Sprawy młodzieżowe

Kalendarze sportowe dla młodzieży powinny być opracowywane oddzielnie z podziałem na kategorie wieku, wprowadzone w danym związku. Opracowane winny być w ten sposób, aby były faktycznie funkcją szkolenia, uwzględniały ewentualne przeciwwskazania wynikające z trwania roku szkolnego, akademickiego, sesji egzaminacyjnych itp. Kalendarze winny obejmować zasadę eliminacji od mistrzostw klubu poprzez mistrzostwa powiatu, województwa (okręgu) do szczebla centralnego. Rytm startów nie powinien być dublowany np. w pionie terenowym i środowiskowym. Zawody sportowe dzieci winny odbywać się tylko w terenie, nie na szczeblu centralnym, organizowane przez władze oświatowe i Szkolny Związek Sportowy. Mistrzostwa młodzików przeprowadzać należy w relacji Szkolnego Związku Sportowego oraz w tych dyscyplinach, w których SZS nie obejmuje całości tej kategorii wiekowej — mistrzostwa młodzików winny przeprowadzać również P. Z. Sportowe. Mistrzostwa juniorów należy przeprowadzać w relacji związków sportowych. Imprezy międzynarodowe dla młodzieży mogą być organizowane tylko w kategorii juniorów i traktowane winny być tylko jako sprawdziany szkoleniowe, o dużej wartości sportowej, a nie towarzysko-turystycznej. Obozy zimowe i letnie mogą być organizowane tylko w okresie wakacyjnym. Zaleca się wszystkim organizacjom sportowym organizowanie jak największej ilości obozów o charakterze przysposobienia sportowego w okresie wakacji, w ścisłym porozumieniu z władzami szkolnymi.

Realizacja kalendarzy dla młodzieży winna mieć obowiązkowe zabezpieczenie finansowe we wszystkich organizacjach sportowych. Szczególnie w pracy z młodzieżą należy uwzględniać szeroko momenty wychowawcze.

III. Spartakiady 1000-lecia

Celem dalszego upowszechnienia kultury fizycznej i rozszerzenia warunków dalszego podnoszenia wyczynu sportowego poprzez systematyczny dopływ utalentowanej młodzieży, w latach 1961—64 organizowane będą spartakiady wg następujących zasad:

1961 rok — powtórzenie spartakiad środowiskowych i powiatowych, podobnie jak w roku 1960,

1962 rok — spartakiady środowiskowe w miastach i wsiach,
— spartakiady środowiskowe, szkolne i międzyszkolne,

— spartakiady powiatowe,
— spartakiady wojewódzkie,

1963 rok — spartakiady środowiskowe,
— spartakiady powiatowe,
— centralne mistrzostwa poszczególnych pionów,

1964 rok — spartakiady środowiskowe,
— spartakiady powiatowe,
— spartakiady wojewódzkie,
— spartakiada ogólnokrajowa — 17—22 lipca.

W dziedzinie spartakiad zadaniem organizacji sportowych (Zw. Sport., federacje, kluby) winno być udzielanie pomocy Komitetom Organizacyjnym Spartakiad w ogarnięciu akcją spartakiad możliwie największej ilości uczestników i sprawnym przeprowadzeniu imprez na wszystkich szczeblach, zwłaszcza przez:

a) szkolenie organizatorów i sędziów,
b) pomoc organizacyjną w przeprowadzaniu zawodów,
c) włączenie do programu spartakiad mistrzostw terenowych, mitingów, podniesienie atrakcyjności zawodów powiatowych, wojewódzkich itp.

Na tle zadań spartakiadowych polskie związki sportowe winny zsynchronizować kalendarze rozgrywek, mistrzostw okręgów i pionów z terminami spartakiad. Odnośnie piłki nożnej należy w okresie finałów spartakiad powiatowych zawiesić w danym powiecie w ustalonym tygodniu rozgrywki klas niższych (A, B, C). W roku 1963 należy zsynchronizować terminy mistrzostw okręgowych ze spartakiadami wojewódzkimi, tak aby w szeregu dyscyplin mistrzostwa okręgowe odbywały się w ramach spartakiad wojewódzkich (zwłaszcza w sportach indywidualnych). W roku 1964 terminy mistrzostw Polski należy zgrać z terminem centralnej spartakiady, ustalając dyscypliny sportu, w których mistrzostwa Polski zostaną rozegrane w ramach spartakiady. Należy też przewidzieć w terminach spartakiad poszczególnych pionów w roku 1963 oraz w terminach spartakiad wojewódzkich i spartakiady centralnej w 1964 r. szereg imprez o charakterze międzynarodowym, w postaci meczów międzynarodowych i międzypaństwowych w sportach zespołowych oraz indywidualnych startów zaproszonych wybitnych zawodników zagranicznych w sportach indywidualnych. Będzie to miało na celu podniesienie atrakcyjności widowiskowej i uświetnienie spartakiad pionów spartakiad wojewódzkich i spartakiady centralnej 1000-lecia. Podobnie wszystkie inne ogniwa ruchu sportowego powinny w swych planach szkoleniowych i kalendarzach sportowych uwzględnić akcję spartakiad 1000-lecia.

IV. Szkolenie kadry

Kalendarze sportowe na lata 1962—64 powinny przewidywać akcję doszkolenia kadry trenersko-instruktorskiej oraz akcję szkoleniową, zmierzającą do rozszerzenia tej kadry. Główne nasilenie akcji doszkolenia kadry trenersko-instruktorskiej winno mieć miejsce już w roku 1961 i 1962, przy czym w akcji tej należy maksymalnie wykorzystać wszelkie doświadczenia pracy szkoleniowej w przygotowaniach do Igrzysk Olimpijskich w roku 1960 oraz doświadczenia i obserwacje z przebiegu samych Igrzysk.

W dziedzinie szkolenia i doszkalania kadry należy zaplanować:

— kursy doszkoleniowe i unifikacyjne dla trenerów, organizowane przez zw. sportowe centralnie w oparciu o OPO, który gwarantuje najwyższy poziom warsztatu szkoleniowego i wykładowców. Czas trwania takich kursów nie powinien przekraczać 21 dni, a program szkoleniowy musi być skonsultowany z zespołem szkoleniowym OPO i zatwierdzony przez GKKFiT,
— kursy bądź kurso-konferencje doszkoleniowe dla kadry trenersko-instruktorskiej, organizowane przez ośrodki terenowe bądź okręgowe zw. sportowe dla kadry szkolącej, nie objętej doszkoleniem centralnym. Na kursach tego rodzaju trenerzy doszkoleni centralnie winni przekazywać szerszemu aktywowi nabyte wiadomości,
— kursy szkoleniowe instruktorów, po ukończeniu których zostaną przyznane stopnie trenera II klasy absolwentom kończącym kurs z wynikiem pomyślnym (zgodnie z zasadami określonymi Zarządzeniem Przewodniczącego GKKFiT Nr 188 z dnia 15.XII.1960 r.),
— kursy szkoleniowe kandydatów na instruktorów, głównie dochodzące, prowadzone przez ośrodki terenowe i okręgowe zw. sportowe oraz przez piony i federacje, przeprowadzane według ustalonego centralnie programu szkolenia. Kursy terenowe tego rodzaju winny być prowadzone w ścisłej współpracy z właściwymi WKKFiT,
— kursy szkoleniowe i unifikacyjne kadry sędziowskiej, prowadzone w miarę możliwości w sposób zdecentralizowany, jedynie przy centralnym ustalaniu programu szkolenia.

Niezależnie od tego, praca szkoleniowa czołówki zawodniczej, zwłaszcza zaś kandydatów do reprezentacji olimpijskiej winna być kierowana przez trenerów koordynatorów, angażowanych dla poszczególnych dyscyplin przez PKOl, w uzgodnieniu z odpowiednimi związkami sportowymi. Związki sportowe przynajmniej w najważniejszych dyscyplinach sportu winny posiadać etatowych bądź ryczałtowych kierowników wyszkolenia, odpowiedzialnych za kierowanie całokształtem szkolenia w danej dyscyplinie.

W szkoleniu i doszkalaniu kadry trenersko-instruktorskiej na każdym szczeblu należy uwzględniać specyfikę pracy szkoleniowej w wieku rozwojowym.

V. Związki okręgowe i kluby

Na podstawie niniejszych wytycznych polskie związki sportowe opracują kalendarz centralny dla czołówki (kadra olimpijska, młodzieżowa, narodowa, juniorzy) i prześlą go okręgowym związkom sportowym wraz z wytycznymi do opracowania kalendarzy okręgowych oraz federacjom i pionom. Wytyczne winny być opracowane w ten sposób, aby zbudowany na ich podstawie kalendarz okręgowy był funkcją budowy formy zawodników i ustawiony pod kątem przygotowania do najważniejszej imprezy w sezonie, a więc odpowiednio M. Polski, okręgu, spartakiady powiatowej itp. Kalendarze okręgowe powinny być również opracowane na zasadzie, że okresem szkoleniowym jest okres 4-letni, co oznacza, że kalendarz na rok następny winien być logiczną kontynuacją kalendarza z roku poprzedniego. Kalendarze okręgowe powinny zawierać imprezy mistrzowskie, międzyokręgowe i międzynarodowe.

W ramach systemu centralnego i centralnie kierowanego szkolenia — okręgi i kluby wykonują zadania wynikające z planu ustalonego przez polskie związki sportowe dla ich zawodników. Okręgi nie powinny prowadzić w zasadzie na swoim szczeblu scentralizowanego szkolenia, a jedynie kontrolować wykonanie zadań szkoleniowych, wynikających

z centralnego i własnego planu szkolenia, realizowanego w klubach. System rozgrywek okręgowych winien przyczyniać się do podnoszenia poziomu sportowego, winien pokrywać się z okresem startowym w danej dyscyplinie i nie powinien narażać klubów na zbędne wydatki, związane z odległymi przejazdami itp. W dziedzinie pracy z młodzieżą, akcji spartakiad 1000-lecia, szkolenia i doszkalania kadry trenersko-instruktorskiej i sędziowskiej — polskie związki sportowe opracują dla swych okręgów wytyczne w oparciu o zasady ujęte wyżej w odpowiednich ustępach niniejszych wytycznych. Okręgowe związki sportowe winny opracowane przez siebie kalendarze przekazywać w dół do klubów sportowych oraz w górę — po zaopiniowaniu przez właściwy WKKFiT — do Polskiego Związku Sportowego celem zatwierdzenia. Kluby opracowują własne kalendarze na podstawie kalendarza okręgu oraz kalendarza centralnego własnego pionu czy federacji. Po opracowaniu własnych kalendarzy kluby przesyłają je corocznie do właściwego terenowo WKKFiT, do okręgu oraz po zaopiniowaniu przez okręg i WKKFiT — do macierzystej federacji celem zatwierdzenia.

VI. Piony i federacje

Głównym celem niniejszych wytycznych jest koordynacja planowania pracy szkoleniowej przez cały ruch sportowy, toteż są one obowiązujące, dla wszystkich ogniw organizacyjnych, w tym również dla pionów i federacji. W dziedzinie szkolenia centralnego i centralnie kierowanego przez związki — federacje winny udzielać związkom pełnej pomocy w realizacji zadań szkoleniowych, wyznaczonych dla wytypowanych przez związki sekcji sportowych i zawodników w klubach danej federacji. Chodzi tu głównie o zabezpieczenie w tych sekcjach odpowiedniego poziomu pracy szkoleniowej (urządzenia, sprzęt, wysoko kwalifikowana kadra trenerska, opieka zdrowotna, bytowa i wychowawcza nad zawodnikami itp.).

Równocześnie w uzgodnionym ze związkiem zakresie — federacje i piony winny przejmować na siebie częściowo realizację centralnego kalendarza imprez i szkolenia, np.: drogą przejęcia na siebie organizacji określonych środków szkoleniowych i obozów treningowych, przejęcia na siebie reprezentowania barw państwowych w ustalonych ze związkiem imprezach międzynarodowych itp. (szczególnie dotyczy to pionu CRZZ oraz wojska, AZS i Gwardii). Niezależnie od tego piony i federacje sportowe po otrzymaniu kalendarzy centralnych z polskich związków sportowych winny opracować i uzgodnić z polskimi związkami sportowymi swe własne zamierzenia na dany rok, odnośnie terminów i sposobu przeprowadzania swych mistrzostw, spartakiad, spotkań międzynarodowych. W szczególności do kalendarzy centralnych PZS winny wejść takie imprezy międzynarodowe jak: Spartakiada Armii Zaprzyjaźnionych, Uniwersiada, Igrzyska Sportowców Wiejskich, Kolejarzy Festiwal Młodzieży itp.

Wskazanym byłoby, aby własne zamierzenia pionu planowane były długofalowo, w oparciu o 4-letni cykl szkoleniowy ustalony przez dany związek. Uzgodnienia te winny iść w kierunku wzajemnego uzupełnienia się w ustalonym przez związek cyklu szkoleniowym, oznacza to, aby nie było dublowania w tej samej klasie sportowej mistrzostw, obozów szkoleniowych, ośrodków czy też imprez krajowych lub międzynarodowych. Szczególnie odnosić się to winno do ścisłej czołówki, której szkolenie i starty w danej dyscyplinie sportu ustala i realizuje Polski Związek Sportowy.

Uzgodnione z polskimi związkami sportowymi kalendarze, piony i federacje winny przesłać w lipcu każdego roku do swych klubów, które w oparciu o ten kalendarz i kalendarz okręgowego związku sportowego opracują własne kalendarze. W dziedzinie finansowania klubów obowiązywać winna zasada dotowania docelowego. Federacje i piony winny kontrolować podległe sobie kluby i dopilnowywać wydatkowania środków zgodnie z ich przeznaczeniem na określone sekcje sportowe i określone zadania szkoleniowe.

VII. Sprawy finansowe

Z uwagi na szczupłość środów finansowych i trudną sytuację zarówno klubów jak związków sportowych — należy wprowadzać zasady finansowania ruchu sportowego przez GKKFiT, federacje i piony z uwzględnieniem rozwoju sportowego (poziom w stosunku do poziomu międzynarodowego) oraz wartości społeczno-wychowawczych danej dyscypliny sportu. Odróżniać należy:

1) sporty posiadające wysoki poziom międzynarodowy, które winny być finansowane w zależności od potrzeb,
2) sporty znajdujące się na średnim poziomie międzynarodowym, które winny być finansowane w zależności od ich postępu. Dla podnoszących swój poziom należy zwiększać środki dla utrzymujących się na poziomie i z tendencją spadkową — utrzymać względnie zmniejszać środki,
3) sporty nie posiadające wystarczającej pozycji międzynarodowej, które należy finansować w zależności od ich użyteczności społeczno-wychowawczych.

Ewentualne wnioski zakwalifikowania poszczególnych dyscyplin sportu do jednej z wymienionych wyżej grup przedstawi corocznie Rada Sportu po dokonaniu szczegółowej analizy danej dyscypliny sportu, do zatwierdzenia przez Prezydium GKKFiT.

Niniejsze wytyczne nie mogą w jednakowym stopniu i w całości odpowiadać dla każdej z dyscyplin sportu z uwagi na ich wielką różnorodność pod względem poziomu, warunków rozwoju i specyfiki zasad uprawnienia. Różnorodność ta będzie uwzględniona w każdym roku przy konsultacji szczegółowych kalendarzy polskich związków sportowych, przeprowadzanej przez Komisję Sportową PKOl i Komisję Sportową Rady Sportu. Szczegółowe kalendarze sportowe polskich związków sportowych na poszczególne lata i regulaminy imprez centralnych oraz wytyczne do opracowania kalendarzy dla okręgowych związków sportowych i klubów na lata 1962—64 zostaną opracowane w miesiącu czerwcu 1961, 1962 i 1963 r.

Okręgowe związki sportowe i kluby opracują swe kalendarze i regulaminy zawodów odpowiednio w lipcu 1961, 1962 i 1963 r. Konsultacja kalendarzy centralnych przez Polski Komitet Olimpijski w odniesieniu do dyscyplin olimpijskich nastąpi w miesiącu wrześniu każdego roku. Konsultacja kalendarzy centralnych wszystkich dyscyplin sportu przez Komisję Sportową Rady Sportu zostanie przeprowadzona w miesiącu październiku każdego roku.

Konsultacja kalendarzy okręgowych przez polskie związki sportowe zostanie przeprowadzona w miesiącu wrześniu każdego roku.

W miesiącu listopadzie każdego roku Rada Sportu przedłoży Prezydium GKKFiT swe uwagi i wnioski do projektu

kalendarza wszystkich dyscyplin sportu oraz do projektu budżetów związków, a w miesiącu grudniu każdego roku Plenum GKKFiT zatwierdzi ostatecznie ogólnopolski kalendarz i plan dotacji dla polskich związków sportowych na rok następny.

W celu organizacyjnego zabezpieczenia długofalowego planowania pracy szkoleniowej i konsekwentnej realizacji tych planów zaleca się równocześnie organizacjom ruchu sportowego przejście na okres 4-letnich kadencji władz i dokonanie odpowiednich zmian statutowych przy następujących założeniach:

a) pełne wybory nowych władz następują co 4 lata,

b) doroczne zebrania sprawozdawcze dokonują w razie potrzeby wyborów uzupełniających.

Realizacja niniejszych wytycznych winna usunąć istniejące dotychczas w ruchu sportowym braki oraz przyczynić się do dalszego rozwoju i podniesienia poziomu sportu.

Terminarz opracowywania kalendarzy sportowych

Lp.	Nazwa organizacji	Termin opracowania kalendarzy	Terminy konsultacji i zatwierdzenia
1.	Polskie związki sportowe	czerwiec	
2.	Okręgowe związki sportowe	lipiec	
3.	Piony i federacje	lipiec	
4.	Kluby	lipiec	
5.	Piony i federacje		sierpień (klub. sp.)
6.	Polskie związki sportowe		wrzesień (okr. zw. sp.)
7.	PKOl		wrzesień (dycypliny olimp.)
8.	Komisja sportowa Rady Sportu		październik (polsk. zw. sportowych)
9.	Prezydium Rady Sportu		grudzień (zatwierdzenie)

ZARZĄDZENIE Nr 36

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 1 marca 1961 roku

w sprawie dalszego rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy między przedsiębiorstwami przemysłowymi zgrupowanymi w Zjednoczeniu Przemysłu Sprzętu Sportowego.

W celu zabezpieczenia realizacji programu rozwoju przemysłu sprzętu sportowego w latach 1961—65, a w szczególności zadań roku 1961 — w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego — ustalam, co następuje:

§ 1.

Program rozwoju przemysłu sprzętu sportowego na lata 1961—1965 stawia przed załogami przedsiębiorstw mobilizujące zadania, których realizacja wymaga dalszej poprawy organizacji i metod pracy.

W związku z tym uznaje się za niezbędne dalsze rozwijanie wszelkich form współzawodnictwa pracy zainicjowanego w przedsiębiorstwach w roku 1960.

§ 2.

Współzawodnictwo pracy między przedsiębiorstwami ma na celu prawidłową realizację podstawowych zadań planu 5-letniego na lata 1961—1965, a mianowicie:

— wartościowe wykonywanie planu produkcji według cen porównywalnych i zbytu,
— prawidłowe wykonywanie planu zatrudnienia i funduszu płac,
— stałe podnoszenie wydajności pracy drogą usprawnień jej organizacji i stosowania postępu technicznego,
— uzyskiwanie wysokiej jakości produkcji; zmniejszanie ilości braków,
— zwiększenie ilości opracowywanych wzorów, wprowadzanie do produkcji nowych asortymentów, usprawnień technologicznych i konstrukcyjnych,
— terminowa realizacja dostaw, ze szczególnym uwzględnieniem dostaw dla organizacji sportowych i eksportu,
— terminowość i uzyskiwanie oszczędności w realizacji zamierzeń inwestycyjnych,
— obniżenie kosztów własnych produkcji,
— wykonywanie planu akumulacji,
— szkolenie i doszkalanie pracowników w zakresie zawodowym jak i wiedzy ogólnej,
— polepszanie warunków bhp.

§ 3.

Utrzymuje się nadal formy i zasady wyróżniania przedsiębiorstw przodujących we współzawodnictwie pracy w postaci sztandaru przechodniego Przewodniczącego GKKFiT i Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego, dyplomów i nagród pieniężnych — określone w Zarządzeniu Nr 1 Przewodniczącego GKKFiT z dnia 8 stycznia 1960 r. oraz zasady oceny zespołowego współzawodnictwa pracy między przedsiębiorstwami — podane w zał. Nr 1 do tego zarządzenia.

§ 4.

Warunkiem udziału przedsiębiorstwa we współzawodnictwie międzyzakładowym, począwszy od 1 stycznia 1961 r. jest zgłoszenie przystąpienia do współzawodnictwa na podstawie uchwał KSR oraz obowiązek prowadzenia współzawodnictwa wewnątrzzakładowego (między oddziałami lub brygadami produkcyjnymi).

§ 5.

Dyrektorzy przedsiębiorstw przy udziale organów samorządów robotniczych (organizacji społecznych i politycznych) ustalą i zatwierdzą szczegółowe zasady współzawodnictwa wewnątrzzakładowego, ze szczególnym podkreśleniem rozwoju brygad pracy socjalistycznej.

Zasady współzawodnictwa wewnątrzzakładowego powinny być oparte na ramowych zasadach współzawodnictwa określonych w zał. Nr 1 do Zarządzenia Nr 1 Przewodniczącego GKKFiT z dnia 8 stycznia 1960 r. z uwzględnieniem głównych zadań planu 5-letniego, zadań w zakresie postępu technicznego oraz rozwoju wynalazczości pracowniczej.

§ 6.

Podziału nagród pieniężnych pomiędzy poszczególnych pracowników przedsiębiorstw dokonuje kierownictwo przedsiębiorstwa w porozumieniu z samorządem robotniczym (organizacjami społeczno-politycznymi), w ramach kwoty ustalonej przez Przewodniczącego GKKFiT, po dokonaniu oceny wyników współzawodnictwa przez Kolegium Zjednoczenia z udziałem przedstawiciela Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego.

§ 7.

Wręczenie sztandaru przechodniego, dyplomów i nagród pieniężnych odbywa się dwa razy do roku.

§ 8.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1961 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU

(—) Włodzimierz Reczek

Załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 36 Przewodniczącego GKKFiT z dnia 1 marca 1961 r.

ZGŁOSZENIE

o przystąpieniu do współzawodnictwa międzyzakładowego.

Po zapoznaniu się z treścią Zarządzenia Nr 36 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 1 marca 1961 r. w sprawie dalszego rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy między przedsiębiorstwami przemysłowymi zgrupowanymi w Zjednoczeniu Przemysłu Sprzętu Sportowego — kierownictwo

....

(nazwa i siedziba przedsiębiorstwa)

na podstawie uchwały Samorządu Robotniczego — reprezentującego stanowisko załogi przedsiębiorstwa — zgłasza akces przystąpienia do współzawodnictwa międzyzakładowego na zasadach określonych w Zarządzeniu.

Jednocześnie kierownictwo przedsiębiorstwa zobowiązuje się do zainicjowania i prowadzenia współzawodnictwa wewnątrzzakładowego pomiędzy oddziałami i brygadami produkcyjnymi (podać inne formy współzawodnictwa) oraz opracowania szczegółowych zasad współzawodnictwa między zakładowego, uwzględniających rozwój brygad pracy socjalistycznej.

..............................., dnia .... 1961 r.

....

dyrektor przedsiębiorstwa

ZARZĄDZENIE Nr 37

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 1 marca 1961 r.

w sprawie nadania tytułu trenera pierwszej klasy w piłce wodnej.

Z uwagi na brak fachowych kadr, dla zapewnienia racjonalnego szkolenia i rozwoju piłki wodnej, na wniosek Polskiego Związku Pływackiego oraz w wykonaniu Uchwały nr 525/53 Prezydium Rządu z dnia 14 lipca 1953 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia i zakresu obowiązków trenerów — n a d a j ę w drodze wyjątku, tytuł trenera pierwszej klasy w piłce wodnej Obywatelowi **CZUPERSKIEMU ALEKSANDROWI** — trenerowi pierwszej klasy w pływaniu, ur. w 1923 r., zam. w Warszawie.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU

(—) wz. J. Rutkowski

ZARZĄDZENIE Nr 42

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 3 marca 1961 r.

w sprawie nadania tytułu trenera drugiej klasy.

W wykonaniu Uchwały nr 525/53 Prezydium Rządu z dnia 14.VII.1953 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia i zakresu obowiązków trenerów oraz w związku z Zarządzeniem nr 188 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 15.XII.1960 r. w sprawie trybu uzyskiwania tytułu trenera II klasy, na wniosek Polskiego Związku Pływackiego nadaję tytuł trenera drugiej klasy w pływaniu absolwentom wyższych uczelni wychowania fizycznego, którzy ukończyli specjalizację sportową:

1.	Bieszczanin Witold	ur. 1939 r.	zam.	Wrocław
2.	Daszkiewicz Andrzej	„ 1935 r.	„	Poznań
3.	Drogoń Lesław	„ 1931 r.	„	Wrocław
4.	Kowalski Wacław	„ 1928 r.	„	Kraków
5.	Marciniak Henryk	„ 1932 r.	„	Poznań
6.	Niewiadomski Mieczysław	„ 1934 r.	„	Lublin
7.	Regent Jan	„ 1934 r.	„	Katowice

W związku z powyższym polecam Departamentowi Wychowania Fizycznego GKKFiT wystawienie książeczek instruktorskich trenera dla wymienionych w terminie do dnia 25.III.1961 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU

(—) wz. J. Rutkowski

ZARZĄDZENIE Nr 43

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 4 marca 1961 r.

w sprawie odwołania imprez sportowych i turystycznych w dniu 16 kwietnia 1961 r.

W dniu 16 kwietnia br. na terenie całego kraju odbędą się wybory do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Rad Narodowych. Celem pełnego włączenia się ruchu sportowego do aktywnej pracy przy wyborach, zmniejszenia ruchu ludności w tym dniu na terenie kraju dla stworzenia jak najlepszych warunków do bezpośredniego udziału w głosowaniu zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wszystkie organizacje sportowe odwołają lub przeniosą na inny termin zaplanowane na dzień 16 kwietnia br. imprezy sportowe i turystyczno-krajowe, międzynarodowe i międzypaństwowe w kraju i za granicą.

§ 2.

Zobowiązuje się władze organizacji sportowych i turystycznych do sprawdzenia, aby zawodnicy uprawnieni do głosowania znajdujący się w dniu 16 kwietnia br. na zgrupowaniach szkoleniowych w kraju posiadali zaświadczenia z miejsca swego zamieszkania uprawniające ich do głosowania w miejscowości, gdzie odbywa się zgrupowanie.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU

(—) **Włodzimierz Reczek**

ZARZĄDZENIE Nr 45

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 7 marca 1961 r.

w sprawie awansowania trenerów z klasy drugiej do pierwszej.

Na podstawie Uchwały Prezydium Rządu nr 525/53 z dnia 14.VII.1953 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia i zakresu obowiązków trenerów i zgodnie z Zarządzeniem nr 116 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej z dnia 10.IX.1953 r. w sprawie kwalifikacji zawodowych i trybu zatrudniania trenerów awansuję z dniem 1 marca 1961 r. niżej wymienionych trenerów z klasy drugiej do pierwszej:

w boksie:

1.	Gancarek Józef	ur. 1912 r. zam.	Łódź
2.	Kiljan Stanisław	„ 1916 „ „	Rzeszów
3.	Kopczyński Grzegorz	„ 1916 „ „	Białystok
4.	Małecki Zygmunt	„ 1912 „ „	Warszawa
5.	Nowak Wiktor	„ 1930 „ „	Warszawa
6.	Przybyła Alfred	„ 1907 „ „	Wrocław w.
7.	Rinke Edward	„ 1917 „ „	Bydgoszcz
8.	Szczepan Michał	„ 1927 „ „	Wrocław
9.	Śmiech Stanisław	„ 1911 „ „	Warszawa
10.	Zieliński Stanisław	„ 1917 „ „	Opole

w lekkiej atletyce:

1.	Kałużowa Otylia	„ 1907 „ „	Katowice

w piłce siatkowej:

1.	Siracki Emil	„ 1923 „ „	Kraków

w pływaniu:

1.	Jaworski Jan	„ 1921 „ „	Warszawa
2.	Kuciewicz Zbigniew	„ 1926 „ „	Warszawa

wioślarstwo:

1.	Kasprowicz Stefan	ur. 1933 r. zam.	Warszawa
2.	Kocerka Teodor	„ 1927 „ „	Szczecin
3.	Szyperski Egon	„ 1921 „ „	Bydgoszcz

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU

(—) wz. **J. Rutkowski**

ZARZĄDZENIE Nr 49

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 17 marca 1961 r.

w sprawie należności za czas podróży lub delegacji w sprawach kultury fizycznej i turystyki.

Na podstawie § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami (Dz. U. Nr 38, poz. 224).

Rozdział I

Postanowienia ogólne.

§ 1. Obowiązek stosowania niniejszego zarządzenia obejmuje wszystkie stowarzyszenia i organizacje (instytucje) społeczne realizujące zadania w zakresie kultury fizycznej i turystyki, zwane dalej jednostkami.

§ 2. 1. Przepisy niniejszego zarządzenia mają zastosowanie do:

1) zawodników sportowych,

2) uczestników imprez i zawodów sportowych organizowanych w ramach upowszechnienia kultury fizycznej.

3) działaczy kultury fizycznej i turystyki,

4) sędziów sportowych i turystycznych.

1. Pod sformułowaniem „imprezy i zawody sportowe w ramach upowszechnienia kultury fizycznej“ rozumie się wszystkie zawody sportowe oraz takie imprezy jak festyny, spartakiady, święta kultury fizycznej itp. przeprowadzone przez podstawowe ogniwa organizacyjne stowarzyszeń i organizacji (LZS, MKS, kluby sportowe, Ogniska TKKF itp.) realizujących zadania w zakresie kultury fizycznej — jako wewnętrzne zawody i imprezy tych ogniw.

3. Działaczem w rozumieniu niniejszego zarządzenia jest osoba, która w czasie podróży lub delegacji wykonuje społecznie powierzone jej funkcje w zakresie kultury fizycznej i turystyki.

4. Pracowników instytucji i stowarzyszeń kultury fizycznej i turystyki wyjeżdżających z zawodnikami w charakterze kierowników, opiekunów i trenerów, należy traktować jak działaczy.

§ 3. 1. Przepisy niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania do osób, które w czasie podróży lub delegacji w sprawach kultury fizycznej i turystyki wykonują czynności wynikające z umowy o pracę zlecenia lub o dzieło zawarte z jednostką delegującą, poza przypadkami określonymi w § 2 ust. 4.

2. W stosunku do osób, o których mowa w ust. 1 stosuje się w sprawach należności za czas podróży lub delegacji obowiązujące przepisy dotyczące pracowników danej jednostki.

W szczególności w stosunku do pracowników (zleceniobiorców, wykonawców) stowarzyszeń kultury fizycznej i turystyki stosuje się odpowiednie obowiązujące przepisy w sprawie należności za pełnienie czynności poza miejscem pracy dotyczące pracowników państwowych.

§ 4. 1. Zawodnikom, uczestnikom imprez sportowych, działaczom kultury fizycznej i turystyki oraz sędziom za czas podróży lub delegacji przysługiwać mogą następujące należności:

1) zwrot kosztów przejazdu,
2) diety lub wyżywienie,
3) zakwaterowanie,
4) ekwiwalent z tytułu utraconego zarobku.

2. Likwidacja należności wymienionych w ust. 1 pkt. 1, 2 i 3 dla działaczy kultury fizycznej i turystyki może nastąpić tylko po uprzednim pobraniu od działacza oświadczenia o niekorzystaniu z innej delegacji w okresie wykonywania zadań w zakresie kultury fizycznej i turystyki.

§ 5. 1. Uczestnikom imprez i zawodów organizowanych w ramach upowszechnienia kultury fizycznej nie przysługują w zasadzie z tego tytułu żadne należności.

2. W poszczególnych przypadkach, kiedy jednostka organizująca imprezę lub zawody przewiduje zwrot kosztów poniesionych przez uczestników względnie sama poniesie pewne świadczenia (np. przewóz uczestników, wydanie posiłków) powinna w regulaminie imprezy określić wyraźnie rodzaj świadczeń lub wysokość pokrywanych kosztów — w granicach ustalonych niniejszym zarządzeniem.

§ 6. Sędziom sportowym niezależnie od ewentualnych należności wymienionych w § 4 mogą być wypłacane ryczałty na pokrycie wydatków przez nich poniesionych w związku z pełnieniem funkcji sędziowskich.

Rozdział II

Koszty przejazdu.

§ 7. 1. Na koszty przejazdu składają się:

1) koszt przejazdu od stacji w miejscu zamieszkania lub czasowego pobytu najkrótszą trasą do stacji docelowej i z powrotem,
2) koszt dojazdów do stacji i z powrotem.

2. Przez stację rozumie się: dworzec kolejowy, przystań, stację autobusową, port lotniczy.

§ 8. 1. Przy przejazdach należy posługiwać się najtańszym środkiem lokomocji. Użycie droższego środka lokomocji dozwolone jest w wyjątkowych przypadkach uzasadnionych terminem i warunkami zawodów (imprezy) lub pilnością sprawy.

2. Osobom wymienionym w § 2 ust. 1 niniejszego zarządzenia, które użyły droższego środka lokomocji bez zezwolenia jednostki zwraca się koszty przejazdu takim środkiem lokomocji do użycia jakiego były one uprawnione.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku przejazdu klasą, do użycia której osoby te nie były uprawnione.

§ 9. Przy korzystaniu z przejazdu koleją należy stosować następujące zasady:

1) przy przejazdach:
   a) do 100 km w jedną stronę — pociąg osobowy II kl. a w przypadku delegowania sędziego — pociąg osobowy lub pospieszny II kl.,
   b) ponad 100 km w jedną stronę — pociąg osobowy lub pociąg pospieszny I kl.
2) przy przejazdach koleją w nocy, jeżeli podróż trwała co najmniej 6 godzin, pomiędzy godzinami 21,00 a 7,00 można korzystać z miejsca w wagonie sypialnym II kl., o ile jednostka zarządzająca podróż uzna za konieczne użycie miejsca sypialnego,
3) jeżeli czas przejazdu nocą jest krótszy niż 6 godzin z miejsc sypialnych może korzystać jedynie reprezentacja kraju o ile Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki uzna przejazd wagonem sypialnym za konieczny,
4) zwrot kosztów przejazdu w wagonie sypialnym może nastąpić tylko w przypadku, gdy bilet na miejsce sypialne jest załączony do rachunku kosztów podróży.

§ 10. 1) Koszty przejazdu zwraca się wg obowiązujących taryf.

2) Osoby posiadające uprawnienia do ulg taryfowych otrzymują zwrot kosztów przejazdu wg ceny ulgowej.

3) Od osób, którym wypłacany jest zwrot kosztów przejazdu należy każdorazowo pobrać oświadczenie o posiadaniu lub nie posiadaniu uprawnień do ulg taryfowych.

4) We wszystkich możliwych przypadkach zgłaszane koszty należy udokumentować dowodem zapłaty.

5) Dopłaty do biletów kolejowych nabywanych w placówkach P.B.P. „Orbis“ mogą być uznane wyłącznie w przypadku, gdy zakup został stwierdzony pieczątką „Orbisu“ na dokumencie podróży.

§ 11. 1) Na koszty dojazdu do stacji i ze stacji, jak również przejazdu z jednej stacji do drugiej, za każdy dojazd lub przejazd przyznaje się ryczałt w wysokości 1 złotego.

2) W przypadku podróży do kilku miejscowości — przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości.

3) Ryczałt nie przysługuje, gdy dojazd odbywa się środkiem lokomocji dostarczonym przez jednostkę delegującą lub organizatora imprezy.

§ 12. Przy przejazdach zamiejscowych własnym środkiem lokomocji zwraca się koszty przejazdu wg następujących stawek:

1) dla samochodów osobowych z silnikiem o pojemności cylindra do 2 litrów — zł 1,60 na 1 km przebiegu,
2) dla samochodów osobowych z silnikiem o pojemności cylindra ponad 2 litry — zł 1,90 za 1 km przebiegu,
3) dla motocykli i łodzi motorowych bez względu na wielkość i model — zł 0,80 za 1 km przebiegu.
4) jeżeli drogę odbyto rowerem, na nartach lub pieszo przyznaje się kwotę zł 0,30 za każdy kilometr.

Rozdział III.

Diety.

§ 13. 1) Diety wypłaca się za cały czas pobytu poza miejscem zamieszkania. Przez miejsce zamieszkania rozumie się również miejsce czsowego pobytu.

2) Czas użyty na przejazdy do i ze stacji w miejscu zamieszkania nie wlicza się do czasu pobytu poza miejscem zamieszkania.

3) Przepis ust. 1 nie może być stosowany w przypadku korzystania z bezpłatnego wyżywienia.

§ 14. 1) Czas pobytu poza miejscem zamieszkania oblicza się na podstawie urzędowych rozkładów jazdy od chwili odjazdu ze stacji miejsca zamieszkania do chwili przyjazdu do stacji w miejscu zamieszkania.

2) Przy przejazdach środkami lokomocji nie mającymi urzędowych rozkładów jazdy, czas pobytu poza miejscem zamieszkania liczy się od chwili ruszenia z miejsca do chwili powrotu do miejsca zamieszkania.

3) Przepis ust. 2 stosuje się również przy odbywaniu podróży własnymi środkami lokomocji, pieszo lub na nartach.

§ 15. Wysokość diety wynosi dla osób uczestniczących:

1) we wszystkich imprezach, zawodach, obozach, zgrupowaniach, kursach, naradach itp. i wyjazdach w obrębie powiatu — do zł 26,—.

2) we wszsytkich innych przypadkach — do zł 37,—.

§ 16. 1) Jednostką obliczeniową diet jest 24 godzinny okres czasu (doba) pobytu poza miejscem zamieszkania.

2) Jeżeli czas pobytu poza miejscem zamieszkania wynosi mniej niż 4 godziny — dieta nie przysługuje.

3) Przy przejazdach trwających ponad 4 godziny, nie dłużej jednak niż dobę, diety za czas pobytu poza miejscem zamieszkania obliczać należy następująco:

1. od 4 do 12 godzin — połowa diety,
2. ponad 12 godzin — cała dieta.

4) Przy podróżach trwających dłużej niż jedną dobę naleśność z tytułu diet oblicza się mnożąc wysokość diety przez ilość pełnych okresów 24-godzinnych (dób). Za pozostałe godziny, nie stanowiące pełnej doby — dolicza się:

1) do 8 godzin — połowę diety,

2) ponad 8 godzin — całą dietę.

§ 17. 1. W przypadku korzystania nieodpłatnie z wyżywienia:

1) w miejscu będącym celem podróży — dieta przysługuje wyłącznie za czas przejazdu,

2) w czasie przejazdu — dieta przysługuje wyłącznie za czas pobytu w miejscu będącym celem podróży.

2. Diety, o których mowa w ust. 1 oblicza się odpowiednio według zasad podanych w §§ 14, 15 i 16.

Rozdział IV.

Wyżywienie.

§ 18. 1. W czasie podróży zespołowych, na zawodach, imprezach, obozach, kursach itp. akcjach zbiorowych można stosować w miejsce diet wydawanie osobom uczestniczącym bezpłatnych posiłków.

2. Wydawanie bezpłatnych posiłków osobom miejscowym uczestniczącym w akcji zbiorowej dopuszczalne jest tylko w przypadkach uzasadnionych czasokresem trwania, programem i warunkami organizacyjnymi realizowanego zadania.

§ 19. 1. Wartość pieniężną całodziennego wyżywienia wraz z dodatkami (owoce, napoje chłodzące itp.) kosztami przyrządzenia i podania posiłków ustala się w wysokości do 125% diety określonej w § 15 niniejszego zarządzenia, tj. do zł 32,— względnie do zł 46,— na osobę.

2. W przypadkach gdy nie zachodzi konieczność wydawania całodziennego wyżywienia (np. gdy zawody trwają kilka godzin) stawki wyżywienia zmniejsza się:

1) o 25% przy 2 posiłkach,

2) o 50% — przy wydawaniu tylko 1 posiłku.

§ 20. 1. Stawki wyżywieniowe określone w § 19 mogą być zwiększone:

1) najwyżej o 100% — na centralnych międzynarodowych zawodach i kontaktach sportowych,

2) najwyżej o 50% — na pozostałych międzynarodowych zawodach i kontaktach sportowych oraz na obozach szkoleniowych kadry narodowej,

2. Na centralnych międzynarodowych zawodach i kontaktach sportowych, w wyjątkowych przypadkach i po uprzednim uzyskaniu zgody Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki mogą być stosowane stawki wyżywieniowe określone w § 19 ust. 1 zwiększone najwyżej o 200%.

3. Na zawodach i imprezach turystycznych stawki wyżywieniowe wymienione w ust. 1 i 2 mogą być stosowane tylko na podstawie każdorazowej zgody Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

§ 21. Wartość wyżywienia (paczki żywnościowe) wydawanego na drogę nie może przekroczyć wysokości przysługującej za czas jazdy diety obliczonej wg zasad podanych w § 16 niniejszego zarządzenia.

Rozdział V.

Zakwaterowanie.

§ 22. Osobie, która w czasie podróży lub delegacji nie mogła korzystać z bezpłatnego noclegu, przysługuje zwrot poniesionych kosztów zakwaterowania.

§ 23. 1. Koszty zakwaterowania udowodnione rachunkiem hotelowym lub zarejestrowanego domu noclegowego zwraca się w całości.

2. Rachunek hotelowy za pokój 2-osobowy lub apartament zajmowany przez 1 osobę może być honorowany w przypadku stwierdzenia przez zarząd hotelu na rachunku, że w hotelu tym nie było wolnych pokoi — osobowych lub wolnego łóżka w pokoju wieloosobwym.

3. W przypadku nie przedstawienia rachunku hotelowego lub zarejestrowanego domu noclegowego, przysługuje ryczałt w wysokości zł 8,— za każdą noc w miejscowości docelowej, gdy nocleg trwał conajmniej 6 godzin pomiędzy godziną 21,00 a 7,00 rano.

4. Tak rachunek hotelowy (ust. 1) jak i ryczałt za nocleg (ust. 3) nie mogą być uznane o ile na dokumencie

podróży brak jest adnotacji jednostki w miejscu docelowym podróży o niekorzystaniu z bezpłatnego zakwaterowania.

§ 24. Za noc spędzoną w czasie przejazdu lub na stacji w oczekiwaniu na środek lokomocji, ryczałt za nocleg nie przysługuje.

§ 25. 1. Przy wyjazdach do miejscowości w której nie ma hotelu lub zarejestrowanego domu noclegowego, rachunek za zakwaterowanie może być wystawiony przez osobę prywatną.

2. Rachunek prywatny może być honorowany również w przypadku przedstawienia stwierdzenia o braku miejsca w hotelu lub zarejestrowanym domu noclegowym.

3. W przypadku o którym mowa w ust. 1 i 2 rachunek prywatny za zakwaterowanie powinien odpowiadać miejscowym cenom.

Rozdział VI

Ekwiwalent z tytułu utraconego zarobku

§ 26. Osobom, których źródłem utrzymania jest wynagrodzenie wynikające ze stosunku służbowego i umowy o pracę, ekwiwalent z tytułu utraconego zarobku wypłaca się na podstawie Zarządzenia Prezesa Rady Ministrów Nr 247 z dnia 12 października 1954 r. w sprawie zwolnień od pracy dla celów sportowych (Monitor Polski Nr 99, poz. 1214), po przedłożeniu przez zainteresowanego zaświadczenia zakładu pracy o wysokości utraconego zarobku i po potrąceniu podatku od wynagrodzeń zgodnie z obowiązującymi przepisami podatkowymi.

2. Prawo do zwrotu utraconych zarobków z tytułu pobytu na obozach i zawodach sportowych nie przysługuje zawodnikom, zatrudnionym w organizacjach sportowych, w barwach których dany zawodnik występuje. W takich przypadkach organizacje sportowe delegują zatrudnionych u siebie pracowników nie potrącając im zarobku za okres urlopowania.

§ 27. Osobom pracującym na własnej gospodarce, prowadzącym własne zarejestrowane zakłady oraz innym osobom pracującym lub wykonującym t. zw. wolne zawody, na podstawie zaświadczenia o wykonywaniu pracy wydanego przez prezydium właściwej rady narodowej lub przez właściwy związek zawodowy, przysługuje zryczałtowany ekwiwalent z tytułu utraconego zarobku w wysokości zł 8.— za każdą pełną godzinę, nie więcej jednak niż 56 zł za dobę z wyłączeniem niedziel i świąt.

Rozdział VII.

Ryczałty sędziowskie.

§ 28. Sędziemu sportowemu delegowanemu do prowadzenia zawodów przysługuje ryczałt wyrównujący wydatki przez niego podniesione, w związku z pełnieniem funkcji sędziowskich.

§ 29. 1. Ryczałt dla sędziego otrzymującego zwrot kosztów podróży wg zasad określonych w rozdziałach od II do VI niniejszego zarządzenia oraz dla sędziego prowadzącego zawody w miejscu zamieszkania obejmuje zwrot kosztów amortyzacji, prania i konserwacji sprzętu, dojazdy i porto (koszty przesyłki pocztowej i sprawozdania z zawodów).

2. Wysokość ryczałtu sędziowskiego wynosi zł 20,— dziennie niezależnie od czasu trwania zawodów.

§ 30. Ryczałty ustalone w § 29 obowiązują we wszystkich dyscyplinach sportu i turystyce bez względu na rodzaj zawodów.

§ 31. 1. W uzasadnionych przypadkach mogą być stosowane ryczałty sędziowskie obejmujące poza ekwiwalentem wydatków określonych w § 29 ust. 1 inne należności wymienione w § 4 niniejszego zarządzenia.

2. Ryczałty sędziowskie, o których mowa w ust. 1 mogą być stosowane na podstawie uchwał władz właściwych polskich związków sportowych lub ogólnopolskich stowarzyszeń turystycznych, zatwierdzonych przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

§ 32. Sędziowie prowadzący zawody i imprezy masowe w ramach upowszechnienia kultury fizycznej i turystyki nie otrzymują ryczałtu określonego w § 29 niniejszego zarządzenia.

Rozdział VIII.

Postanowienia końcowe.

§ 33. Wszystkie należności wypłacone są na podstawie prawidłowo sporządzonego rachunku (r-ki indywidualne) względnie na podstawie dokumentu sporządzonego z urzędu (zbiorcze listy wypłat) uprzednio sprawdzonego i zatwierdzonego do wypłaty zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

§ 34. Dobrowolne umowy oraz zarządzenia jednostek w przedmiocie wyłączenia niektórych należności lub ich obniżenia się dopuszczalne po uprzednim podaniu ich do wiadomości zainteresowanych osób.

§ 35. Przepisy niniejszego zarządzenia mają odpowiednie zastosowanie do zawodów, imprez, obozów, kursów itp. akcji zbiorowych, realizowanych przez komitety kultury fizycznej i turystyki prezydiów rad narodowych oraz Państwowe Przedsiębiorstwo Imprez Sportowych.

§ 36. Traci moc zarządzenie nr 89 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej z dnia 31 sierpnia 1959 r. w sprawie należności za czas podróży lub delegacji w sprawach kultury fizycznej (Biuletyn Urzędowy GKKF Nr 8, poz. 45).

§ 37. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
Włodzimierz Reczek

GŁÓWNY KOMITET KULTURY FIZYCZNEJ
I TURYSTYKI

Warszawa, dnia 25 luty 1961 r.

Departament Finansowy
Znak F-R/883/I/61

w/g rozdzielnika

Departament Finansowy GKKFiT przesyła pismo Departamentu Koordynacji Finansowej i Budżetu Państwa Min. Finansów do wiadomości i stosowania się do wyjaśnień odnośnie pokrywania wydatków i zarachowania dochodów wynikających z przepisów Kodeksu Postępowania Administracyjnego.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
Tadeusz Zygmuntowicz

MINISTERSTWO FINANSÓW
Departament Koordynacji Finansowej i Budżetu Państwa
Nr BP-828/3/61

Warszawa, dnia 18 lutego 1961 r.

1. Ministerstwa (urzędy centralne) **w miejscu**
2. Prezydia Wojewódzkich Rad Narodowych (miast wyłączonych z województw) Wydziały Finansowe (wszystkie).

W związku z wątpliwościami co do sposobu pokrywania wydatków oraz zarachowywania dochodów wynikających z przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. Nr 30, poz. 168) Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

1. Koszty postępowania administracyjnego wynikające z przepisów K.P.A. pokrywane są ze środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie działalności administracyjnej organów administracyjnych, przed którymi toczy się postępowanie administracyjne.
2. Przyznane stronom odszkodowania pokrywać należy z rozdziału 18. Odszkodowania, działu 11, Administracja publiczna względnie z działu 12. Instytucje wymiaru sprawiedliwości i prokuratura.
3. Opłaty i zwrot kosztów, które obciążają strony należy zarachowywać na dochody Działu 6. Podatki i opłaty od ludności, Rozdział 15. Opłaty i zwrot kosztów postępowania administracyjnego (nowotworzony).
4 Wpływy z grzywien, orzekanych na podstawie przepisów K.P.A. podlegają zarachowaniu na dochody jednostki organizacyjnej, która orzeczenie wydała. — Dział 7. Różne dochody. Rozdział 7 Grzywny i kary pieniężne.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
(—) St. Majewski

KOMUNIKAT REDAKCJI.

Redakcja zawiadamia, że na wniosek Komisji do Spraw Wydawnictw, powołanej przez Prezesa Rady Ministrów — dotychczasowy „Biuletyn Urzędowy Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki" z dniem 1 kwietnia 1961 r. otrzymał nazwę **„Dziennik Urzędowy Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki"**.

W związku ze zmianą nazwy — Dziennik Urzędowy GKKFiT z dnia 1 kwietnia 1961 r. ukazał się jako Nr 1.

Jednocześnie Redakcja informuje, że w roku 1961 ukazały się 3 numery Biuletynu Urzędowego GKKFiT, tj. z dnia 31 stycznia 1961 r., 15 lutego 1961 r., 1 marca 1961 r.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego GKKFiT — Warszawa, ul. Litewska 2/8, telefon 8-23-15.

Zamówienia na prenumeratę należy kierować do Redakcji Dziennika Urzędowego — Warszawa, ul. Litewska 2/8. Prenumerata roczna wynosi 18 zł.
Należność za prenumeratę należy wpłacać na konto Redakcji Dziennika Urzędowego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w NBP — Warszawa, V Oddz. Miejski 1529-91/I-514. Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do redakcji w terminie 10-cio dniowym po otrzymaniu następnego numeru.

Odbiorca:

Opłatę uiszczono gotówką

Cena zeszytu 1,50 zł

Druk. „Gryf". Zam. 286/319 — 2.000 — S-34.